

Lenka Rožnovská
ilustrovala Iveta Autratová

Statečná lvíčata

 GRADA

Lenka Rožnovská
ilustrovala Iveta Autratová

Statečná lvíčata

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **tretně stíháno**.

Lenka Rožnovská

STATEČNÁ LVÍČATA

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5148. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Iveta Autratová (www.ivetaautratova.com)
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 32
Vydání 1., 2013

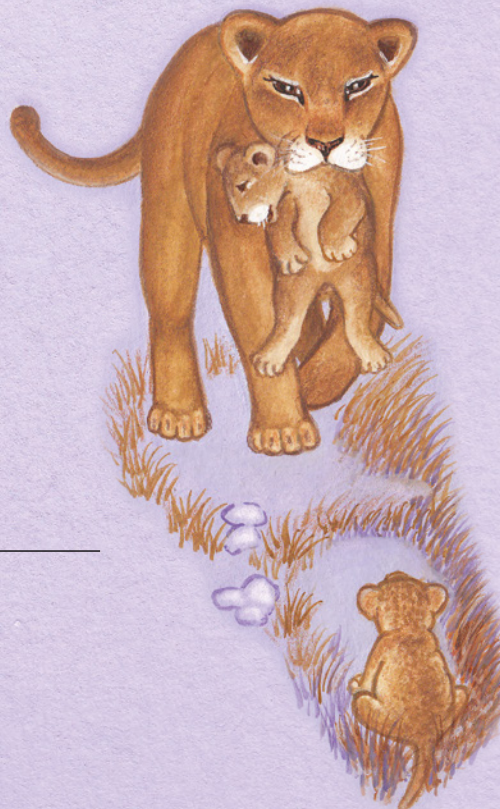
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2013
Cover Illustration © Iveta Autratová

ISBN 978-80-247-4632-6

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-7920-1 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-7921-8 (ve formátu EPUB)

1.

Slunce posledními paprsky pohladilo africkou savanu. Západ slunce zpod mohutného baobabu pozorovali lví král a jeho žena.

„Uáá, než znovu vyjdeš, slunce, budu mít syna, uáá,“ křikl lev slunci na rozloučenou.

„Anebo dceru,“ pousmála se lvice a tlapou se ohnala po mouše, která se chystala usadit ve lví hřívě.

„Mýlíš se, ženo, narodí se nám syn. Dáme mu jméno Viktor. To znamená vítěz!“

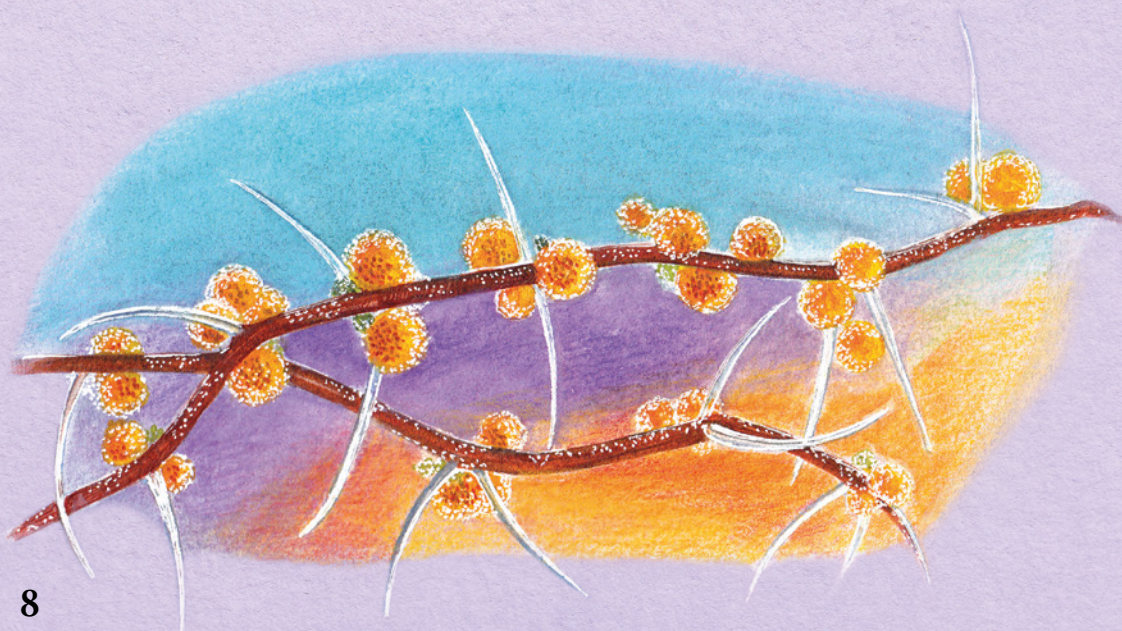

2.

Lvice se postavila a pomalu odcházela ke tmavým houštinám voňavé akácie. Spolu s ní se do výšky zvedl mandelík. Vylétl z dutiny stromu. Lvici pro štěstí upustil azurově modré peříčko.

Než se za lvicí uzavřelo husté listoví, otočila hlavu, dlouze se zadívala na lvího krále: „Znám mnoho vítězů a mnoho poražených. Jen moudrých je tak málo. Přála bych si dceru. Narodí-li se, budeme jí říkat Sofie, moudrost.“

3.

Ranní savana se klaní slunci. Je to mocný vládce, co bere i dává život. Ticho před rozedněním rozezvučí oslavná píseň ptáka ibisa: „Africká země, raduj se, tvůj zvířecí král má dceru.“

Píseň zaslechl lví král. Pozvedl hlavu ke slunci.
Nevysmívalo se mu, vědělo víc. A víc ví i lví král.

„Moudrost dostala přednost před Vítězstvím,“
pomyslel si a šel se podívat na své lvíče.

4.

Nepřesná byla píseň ibisa posvátného. Vedle Moudrosti i Vítězství leží. Lvici se narodila lvíčata dvě.

První spatřila světlo světa Sofie, hned za ní se k životu prodral Viktor. Vítězství za Moudrostí pospíchalo.

Ač je Viktor mladší, dopředu se dere.
On vítěz je v jídle, on zvítězí i v boji.
Oč hbitější a silnější je Viktor, o to
rozvážnější a moudřejší je Sofie.

V dobrém se ti dva malí spolu perou,
v dobrém pak uléhají vedle mámy lvice.

5.

Po čase radovánek převzala žezlo doba povinností.
Lvíčata dorostla.

„Sofie, Viktore, pojdte, ukážu vám, jak se loví,“ vyzvala
lvíce své děti a tiše se vydala k místu, kudy brzy poběží
dlouhonohé antilopy.

„Už běží, pojďme, ulovíme je!“ bez rozmyslu chce Viktor vběhnout mezi stovky kopyt.

Včas ho lvice varuje: „Počkej, vepředu pádí nejsilnější, ti mají právo na život. Slabí jsou na konci stáda, ti patří nám.“

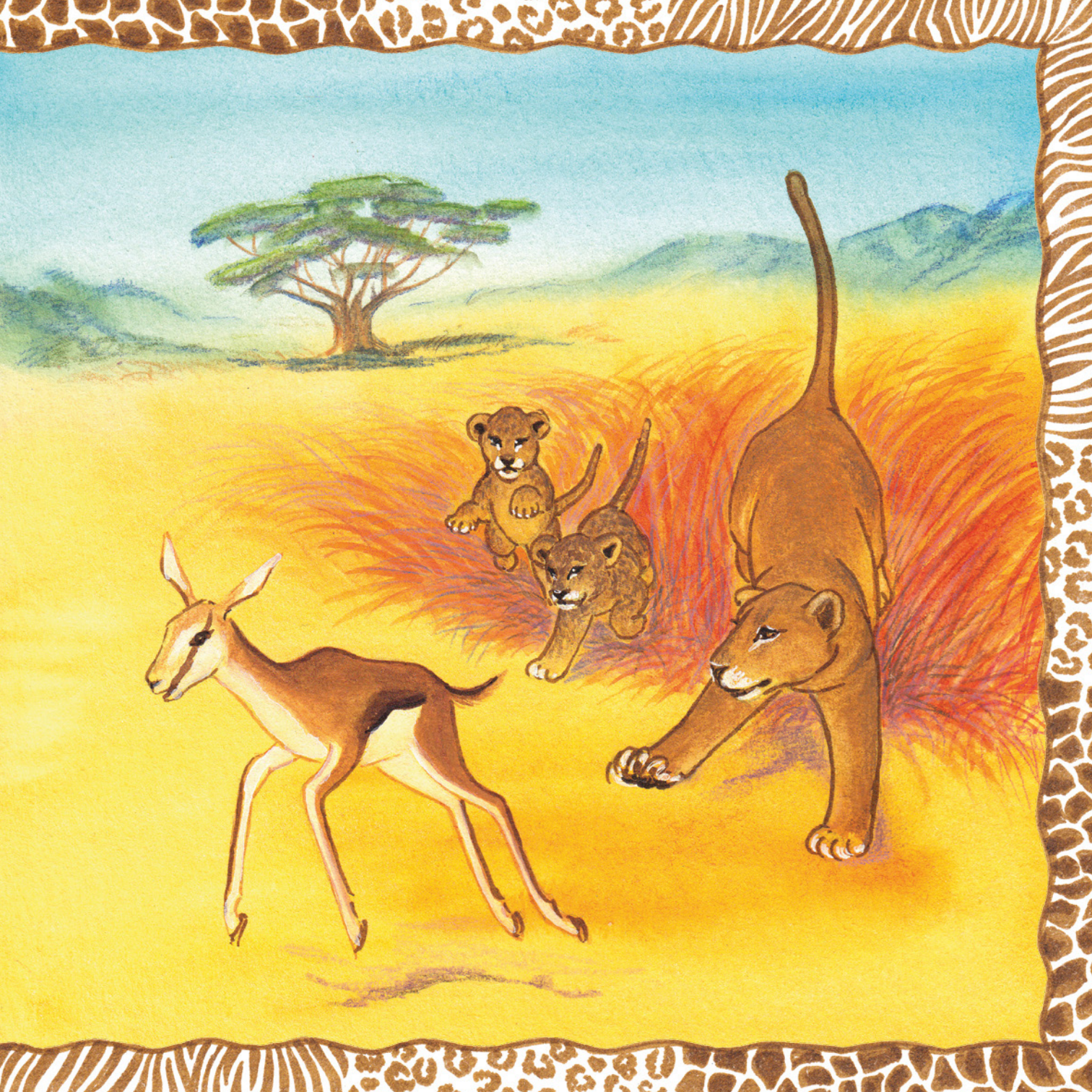
6.

Silní se ztrácejí v prachu, slabým
a maličkým zvoní hrana. V trávě tam
na ně číhá lvice se svými lvíčaty.

„Teď, Viktore, Sofie, poběžte! Rychle,
rychle, toto je váš první lov.“

Lvi vyběhli z úkrytu. Ženou antilopí
mládě, co se nestačilo schovat
za matku. Hrůzou klopýtá,
zoufale kličkuje. Už slyší lví dech.
Lvice se odráží a skáče...

7.

Nešťastná mladá antilopa
napjala poslední zbytky sil.
I ona uskočí. Padá a zvedá se.

Utíkej, mladá antilopo, je ti
dopřáno žít. Lvice a její děti tě
pro tuto chvíli propouštějí.

Jen lvíček Viktor by se s tebou
chtěl pustit do boje. Tak rád
by vyhrál. Tak rád by antilopu
přitiskl k zemi a tiskl ji
do posledního dechu.

Avšak lvice mu to nedovolí:
„Lov skončil.“

„Ale proč!“ zlobí se Viktor.

„Protože lovit máš, aby ses
nasytil, ne se těšil zabíjením,“
odpověděla mu moudrá Sofie.

8.

Lvice a její mláďata se vydaly k napajedlu. Měly žízeň, chtěly pít.

Ale co to? Napajedlo, místo vždy tak plné života, je prázdné.

Voda je kalná, v mělčině stojí volavky, hlavy sklánějí na stranu, jejich už tak šedivé peří je ještě šedivější. Žalují.

A z bahna vyčnívá smutná hroší hlava. Jas hroších očí je zastřen mlhovou záclonkou.

